

“Tants anys lluïtant...”

Han vingut nuvolots de manca de ganes, de pèrdua d'il·lusió. Han caigut ruixats de tristesa, amb la sensació clara de trobar-te lligat. I, com a colofó, t'han assetjat decaïments, que neixen d'una realitat més o menys objectiva: tants anys lluïtant..., i encara ets tan enrera, tan lluny.

30 de març

Tot això és necessari, i Déu hi compta: per aconseguir el gaudium cum pace —la pau i l'alegria

veritables—, hem d'afegir, al convenciment de la nostra filiació divina, que ens omple d'optimisme, el reconeixement de la pròpia personal feblesa. (Solc, 78)

Fins i tot en els moments en què percebem mes profundament la nostra limitació, podem i devem mirar Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant, sabent que som partícips de la vida divina. Mai no hi ha cap raó suficient perquè girem la cara enrera: el Senyor és al nostre costat. Hem de ser fidels, lleials, afrontar les nostres obligacions, trobar en Jesús l'amor i l'estímul per comprendre les equivocacions dels altres i superar les nostres pròpies errades. Així totes aquestes defallences -les teves, les meves, les de tots els homes- seran també un suport per al regne de Crist.

Reconeguem les nostres malalties, però confessem el poder de Déu.

L'optimisme, l'alegria, el convenciment ferm que el Senyor vol servir-se de nosaltres, han d'informar la vida cristiana. Si ens sentim part d'aquesta Església Santa, si ens considerem sostinguts per la roca ferma de Pere i per l'acció de l'Esperit Sant, ens decidirem a acomplir el petit deure de cada instant: sembrar una mica cada dia. I la collita es vessarà dels graners. (És Crist que passa, 160)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/tants-
anys-lluitant/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/tants-anys-lluitant/) (10/08/2025)